

Vtorek, četrtek in soboto izhaja in velja v Mariboru brez pošiljanja na dom

za vse leto 8 g. — k.
" pol leta 4 " — " "
" četrt " 2 " 20 "

Po pošti:
za vse leto 10 g. — k.
" pol leta 5 " — " "
" četrt " 2 " 60 "

SLOVENSKI NAROD.

Oznaniła:

Za navadno trisopno vrsto se plačuje: 6 kr. če se tiska 1krat, 5 " " " " 2krat, 4 " " " " 3krat. večje pismenke se plačujejo po prostoru.

Za vsak tisek je plačati kolek (stempel) za 80 kr.

Vredništvo in opravništvo je na stolnem trgu (Domplatz) hiš. št. 179.

Rokopisi se ne vračajo, dopisi naj se blagovoljno frankujejo.

Avstrijsko domoljubje.

Stara skušnjava uči, da človek vrednost marsiktere stvari še le potem prav čislati spozna, kader jo je zgubil. Ne dá se tajiti, da ne bi bili naši državniki tega, kar se razumeva pod avstrijskim domoljubjem ali patrijotizmom, po svoje prav dobro čislali, kajti pod tem klicom so podili naše sinove po bojiščih vsega sveta, pod tem klicom so nam pobirali iz žepov največji del naših zaslužkov in dohodkov, pod tem klicom so nam svoboščine obetali in zopet jemali in kratili, pod tem klicem so tako gospodarili, da zdaj vsaj vsake kvatre enkrat slišimo govoriti o žugajočem državnem bankerotu in da vsaki dan vidimo zdihovati obožane narode, pešajočo obrt in kupčijo itd. Soditi po jeremijadah uradnih časnikov se je dunajskim državnikom izpod roke izmuzalo, kar so do zdaj pod imenom „domoljubja“ tako pridno rabili v svoje vojaške, finančne in druge svobodnostne namene enake vrednosti. Dober četrť leta sem so uradne novine v vseh spremembah zdihovale po tem čustvu avstrijskih narodov in nekoliko dni pred božem je „Wien. Abdp.“ in „Prager Abdtg.“ na vsa usta zaupila, da avstrijskega domoljubja ni, da eni narodi hrepené proti jugu, drugi proti severu in zopet drugi proti zapadu, le za Avstrijo da se noče nikomur ogreti srce. Beustu, ki bi rad v evropski mačji godbi vsakako piskal na eno najbolj glasnih piščalk, ta odkritosrčnost uradnih časnikov ni mogla biti po volji: kaj bi on tudi v svétu držav mogel govoriti v imenu Avstrije, ako njeni prebivalci sami za njo ne marajo! Uradni novinar Warrens je moral torej s 3 kralji na koledovanje po avstrijskem domoljubju, in mož, ki kakor Warrens zna hudiču rep zavihati, moral je zgubljeno stvar najti in našel jo je res v nemških srcih, vsaj tako je bilo brati v vseh uradnih in ponosnih neuradnih nemških listih.

To dvojno uradno preziranje našega domoljubja in pa razprave, ki so se vsled ljubljanskega programa začele po nemškutarskih novinah, pripravile so tudi nas, da smo svoje srce preiskali do zadnje gube in da denes v začetku leta svojim prijateljem, neprijateljem in neudeležencem razodenemo svoje mnenje o svojem domoljubju.

Kakor vselej tako tudi denes brez vsega hinavčevanja želimo, da se Avstrija obrani. V avstrijsko državno podvzetje smo mi Slovenci potaknili preveč svoje krvi, preveč svojih spominov in najboljih moči, da bi mogli denes vso to svojo velikansko ulogo od sebe pahnuti; kar smo imeli, uročili smo v avstrijsko početje: denes imamo p r a v i c o da nje, ona je edina naša državna last. Ravno tako smo pa tudi brez vsega hinavčevanja vedno izrekli — in za svojo odkritosrčnost dovolj preganjanja trpeli — da mi želimo drugačno Avstrijo; da jo želimo s cesarjem vred vsem pravično, dobro mater, okolo ktere se bodo v miru in prijateljstvu zbiralí vsi njeni narodi; in da se torej ne moremo sprijazniti niti z možmi, niti z načeli, niti z oblikami, ki so cesarjevimi in željam ter koristim narodov nasprotni.

Prepričani smo, da Avstriji ni rešitve, dokler se državopravna vprašanja ne rešijo tako, kakor jih rešena želé opozicijski narod. Vendar denes ne bomo se postavljali na državopravno stališče, ampak samo na podlagi obstoječih razmer pogledali, kako je sedanja Avstrija vedela zbujati avstrijsko ljubezen, avstrijsko domoljubje.

Dvojno bi nas imelo vabiti: svoboda in pa avtonomija — dve lepi stvari. Pa svet je denes trezen in računski, in naš svet si je zračunil, da večina novih ustanov niso ustavne dobrote, ampak samo finančne naprave. Predno smo dobili februarško in decembersko ustavo, pod absolutizmom smo plačevali v državno blagajnico veliko svoto posrednih in neposrednih davkov, s kterimi je država opravljala vse državne potrebe. Prišla je ustavna doba. Davki, ki jih plačujemo v državno blagajnico, se niso nikjer zmanjšali. Država je res deželam, okrajem in srenjam prepustila nekoliko opravkov, da jih smejo same oskrbovati, a pri tem ni zmanjšala nobenega davka: dežele, okrajji, srenje pak so morale nalagati nove doklade. Prej nam je država napravljala šole, zdaj jih pri istem davku morajo dežele, okrajji, srenje; res je n. pr. država mestom prepustila mestno policijo, a mesta si morajo policijo sama plačevati in državi tudi topličevati, kar so jej prej plačevali za njeno policijo; ceste in enake stvari, spadajoče pod deželno in okrajno avtonomijo se morajo plačevati z novimi dokladi; poleg avtonomnih deželnih, okrajnih in srenjskih zborov so se brez potrebe a za drag denar ohranili stari državni uradi. Državi moramo plačati stari davek skoraj samo za to, da smemo v državi živeti, vsako potrebščino pa moramo poravnati iz lastnega žepa. „Zidajte si šole, če Vam jih je treba“, je rekel Giskra; „izrežite si sodnike in uradnike, če jih hočete imeti“; „plačajte šolnino, če nočete, da bi Vam deca obdivjala“; „delajte in nasipajte si ceste, če se hočete voziti“ — tako pravijo sedanji gospodarji. Plačaj sodnika s koleki, advokata z ekspenzami, šolnika z denarjem in z biro, birača z dostavnino — tako uči praksa. Na državo se naš državljan le takrat spominja, kader gre v davkarnico in kader sina spremlja k novačenju, vso potrebe vsakdanjega dušnega in materialnega življenja mora plačati ali sam, ali pa v srenji, okrajji ali v deželi. Od kod torej navdušenje za državo?

Vsi naši zastopi so finančne naprave. Njih sklepi se v drugih nefinancijskih ozirih, ne potrjajo, ali potrjajo po volji in samovolji. Svoboda je pokazana po volilnih redih, po vladnem pritiskanju, po zasukanju in neizvrševanju danih postav. Se je vendar deželni svetnik in okrajni sodnik mariborski drznil izreči: „kaj morebiti Slovenci — ktere je pri tej priliki imenoval slovenske kanalijske — mislijo, da so postave o ravnopravnosti kaj družega, nego da se nekterim pések v obraz meče (zum augen auswischen)“ — in država ga je za to z odlikovanjem počastila!

Dokler se bodo take in enake stvari pri nas godile, toliko časa se moramo oklepati in navduševati in žrtvovati le za svojo ožjo domovino, kteri moramo šole staviti, knjige pisati, ceste delati itd. Naš državni patrijotizem pa nam je v sedanjih notranjih razmerah predpisan v kazenskem zakoniku, in naše požrtvovanje bode toliko, v kolikor se nam bode predpisalo v davkarskih knjigah in v bramovski postavi. Visokih patrijotičnih činov sedanja Avstrija ne sme pričakovati od svojih narodov. Domoljubje, pravica in zadovoljnost so tako ozko zvezane stvari, da da si ene ne moremo misliti brez druge.

Dopisi.

—s. Iz Ljubljane, 31. dec. [Izv. dop.] (Licenčna biblioteka in bibliotekar Muys. —)

Eden Vaših dopisnikov od tu je govoril o ljubljanski licealni biblioteki in o bibliotekarji dr. Muys-u. Rekel je, da kar je ta človek bibliotekar, je knjižnica strašno zanemarjena, ter da ni še nobene knjige kupil. To je bilo preveč rečeno. Bodimo povsod ostri, povsod odločni, ali varujmo se vselej, da krivični ne bodemo. Res je, da mora vsak Slovenec želeti, da se Muys, rojen Prus, po mislih ves Prus, hud, fanatičen sovražnik Slovanstva odpravi iz službe naše domače deželne knjižnice; res je, da nobene slovenske knjige, ki v novejšem času izide, ni za knjižnico preskrbel, da je v naši domači deželi domača knjiga iz teh hramov izpahnela, nekoliko po nemško-sovražnem duhu, nekoliko iz zaničevalnosti in nevednosti. To pa je tudi res, da je vednostnih nemških knjig mnogo in prav dober kup (po antikvarjih) baš Muys nakupil. To zaslugo mu moramo pustiti, dasiravno mu sploh ne smemo odpustiti, ker se ni držal zlatega pravila: eno se mora storiti, drugo ne opustiti. Nam je srajca bliža nego suknja; to kar ljubimo, ne trpimo, da se po fanatičnih tujcih zameče, če je tudi majhno in pičlo. Zato bi bilo pač prav, da bi bil v deželnem zboru kdo kaj znil. Zdaj pa rečem še eno resno: Ne pomaga samo po Muysu kamenje lučati, treba grajati tudi tiste, ki so sokrivi pomankanja slovenskih novejših knjig in časopisov, ki ne storé, kar bi morali, kar je jim lehka dolžnost. Bibliotekar mora namreč zapis knjig učitelstvu predložiti na potrjenje, predno jih sme kupiti. Vsak učitelj (gimnazije in realke) ima pravico svojo grajo ali svojo željo izreči. Kako e torej to, da se ne oglasijo naši narodni gospodje učitelji: Marn, Lesar, Vavrú, Kandernal, Šlar itd. itd. — videči, da bode poznejši Slovenec, hoté se podučiti v literaturi denšnjega časa zastonj v knjižnici središča Slovenije iskal knjig, knjižic in časopisov? — Zakaj tega ne storé s kolektivnim odločnim postopanjem? Ali so morda že storili to? Ali se pa vsak za-se odtega? — Jaz nočem nikogar žaliti, nič preprirov delati. Želim le, v korist domače stvari, da bi se škandalu v ljubljanski biblioteki v okom prišlo, ter da bi ravno ti gospodje, ki so v prvi vrsti poklicani, malo potrudili se resno besedo na pravem mestu založiti, ali, če so že kaj storili (da bi jaz ne vedel), odločneje ponovili. — Potem bode bibliotekar prisiljen svojo dolžnost storiti. Izgovor, da ima knjižnica premalo dotacije, ne velja, kajti vsak slovenski pisatelj in založnik bode rad dal zastonj en eksemplar svoje izšlo knjige ali časopisa, ker vsacemu je na tem ležeče, da njegovo delo ostane in se ohrani. — Govoreč o biblioteki naj opomnim še, da bi bilo za korist čitaločega občinstva in zlasti mladine dobro, ko bi se stari skriptor, godrnjač Kosmač, namestil z drugim možem, ki bi bolj dobre volje in brez razžaljivih in nepotrebnih opomb knjige iskal in dajal.

Iz Idrije, 26. decemb. [Izv. dop.] (O občnem zboru naše čitalnice.) 22. t. m. je imela naša narodna čitalnica svoj občni zbor, h kteremu se je bilo zbralo do 3/4 čitalničnih družabnikov. Ker so se pri tem shodu za narodni napredek našega ljudstva zeló važne stvari obravnavale, prav bode, ako kaj o tem zboru svetu priobčim. G. predsednik nagovori in pozdravi s krepko in živo besedo zbrane družabnike, opomni na splošno delavnost čitalničnega odbora v preteklem društvenem letu, omeni imenitnejše dogodjaje v tem času in se zahvali za skazano zaupnost in podporo čit. odboru. G. blagajnik poroča in polaga račun minolega

leta, iz kterega se razvidi, da je odbor čitalnične dohodke obračal vedno le v napravo koristnih stvari in podporo narodnih namenov. G. tajnik poroča o številu družabnikov, kterih je skupaj 72, namreč 48 domačih, 19 vnenjih in 5 domačih neplačnih; naznani, da je čitalnica napravila v preteklem letu 12 veselic, med kterimi je bilo 6 glediščnih iger in pri kterih je pomagalo 18 različnih oseb. Slovenskih časnikov je imela čitalnica 11, nemške 4; več časnikov so posojevali drugi prijatelji čitalnice, tako da jih je bilo do 20 sleherni dan na razpolaganje. V prihodnjem letu se bode naročila zopet na vse slovenske časnike, razun dveh, ki jih prijatelji posojujejo in na 5 nemških.

Na dalje je bilo govorjenje o napravi fisharmonike ali glasovirja. Nazoči so se izrekli za napravo glasovirja; ker pa še ni pri rokah potrebnega denarja in bode morda premanjkovalo 150—200 glđ., kteri denar se ne more hipoma zložiti, obljubila sta nazoča gospoda: K. Stranecki in Št. Lapajne, da ta denar brezobrestno posodita čitalnici, za kar jima zbor hvalo in slavo izreče.

Potem je bilo na vrsti ustanovljenje narodne bukvarnice v Idriji. Po dolgem razgovorjanju se je sledeče določilo: Narodna bukvarnica je za Idrijo koristna in potrebna naprava. Da se ustanovi, bode skrbel odbor idrijske čitalnice, kteri bode s knjižničarjem vred vse potrebno vpeljal in ukrenil. Za podlago narodnej bukvarnici bodo dosedanje knjige čitalnične in druge, ktere so nekteri nazoči darovati obljubili. Na čitalnični račun se bodo tiskale prošnje, povabila, pravila itd., odbor čitalnični bode prosil vlado za dovoljenje in potrjenje pravil in kakor se vse to ugodno reši, ustanovila se bode bukvarnica, ktere se bode udeležil sleherni, ki bode na mesec plačal 10 kr. Po teh določbah se je volil za knjižničarja J. Lapajne.

Na dalje je zbor pooblastil odbor čitalnice, da si sme tudi med letom poskrbeti in v najem vzeti prostornejše in primernejše stanovanje za naše društvo. Naposled se je dosednji začasni odbor za trdno enoglasno izvolil, ker v njem so najsposobnejše in najdelavnejše osebe, ki so gg.: F. Stegnar, predsednik J. Inglič blagajnik, Gr. Žerjov tajnik in K. Stranecki in J. Rupnik, namestnika poslednjih.

Iz Dolanjskega, 27. dec. [Izv. dop.] (Svobodno!) ravnanje črnómálskega okrajnega glavarja.) Prijatelj iz črnómálskega okrajja mi piše sledeče, kar ne morem za-se obdržati, da ne

bi slovenskemu občinstvu naznani: „15. t. m. smo imeli zbor našega društva (učiteljskega), pri kterem je bilo na dnevnem redu tudi razgovorjanje o vprašanju: „Zakaj kranjsko učiteljstvo in šolstvo ne napreduje v duhu novih šolskih postav in ukazov?“ Učitelji smo pred zborom premišljevali razne razloge, ki pri nas ovirajo, da šolstvo si ne more tako opomoči, kakor želé in zahtevajo nove šolske naredbe, kar zvezo od predsednika našega društva, da je okrajni glavar prepovedal razgovorjati se o omenjeni točki. Strmeli smo pri tej mogočni prepovedi, čudili se svobodomiselnosti okrajnega glavarja, pa se tudi pritožili pri c. kr. deželni vladi.“ Tako se glasi prijateljsko pismo, kteremu le to dostavljam, da je zelo napak, ako se tudi našemu učiteljskemu stanu, ki se je komaj zbudil in gibati začel, delajo take zavire in neprijetnosti, ki ga morejo le odvracati od dobrih poti, ki so jih učitelji ravno sedaj nastopili.

— a — **Iz Metlike, 28. decembra.** [Izv. dop.] (Babje delo.) Metliški občinski odbor je sam sebi tehno klofuto dal. 21. maja t. l. je sklenil, da se ima v prostorih nove mestne hiše nova čitalnica osnovati, in je v ta namen dvorano, ktera je za čitalniške potrebe prav pripravna — eno leto brez vse plače prepustiti obljubil. Za osnovanje čitalnice je bil odbor imenovan ali žalibože! odbor ni izvršil svoje naloge nekoliko zavoljo tega ker poletni čas za čitalniške stvari ni jako ugoden, a nekoliko zato, ker dvorana mestne hiše za vstop ni pripravna bila. Strop se je odluščeval in po seženj na široko in na dolgo odpadal, tako da si človek v omenjeni dvorani ni bil življenja varen. Bilo je tedaj potrebno, da se je strop popravil in na novo ometal in ko se je to storilo, je ravnateljstvo čitalnice — to je ravnatelj, tajnik, blagajnik in in dva odbornika — sklenilo se odmah v čitalnici namenjeno mestno dvorano preseliti. A kaj se zgodi? Dvorana mesto da bi se odprla, zapre se — to je storil občinski prvi svetovalec češ, da so prostori mestne hiše za drugo stvar namenjeni in da se bo v kratkem občinski odbor sklical, ali sklep od 21. maja 1870 potrdi, ali ga pa ovrže, oziroma na to da se misli nova dekliška šola napraviti.

Ne morem reči, da je kdo nasprotnik osnovanja dekliške šole, ker vsakdo potrebo in korist take učilnice priznavati mora, ali to je za zdaj le demonstrativno postopanje proti osnovanju narodne čitalnice. To se s tem lahko dokaže, ker je bil občinski odbor poprošen,

da vsaj toliko časa dvorano čitalnici prepusti, dokler se dekliška šola ne osnuje, ker vsak dobro zna, da se čez noč taka učilnica ustvariti ne more in da bo še nekoliko časa preteklo — dokler se ta reč vredi in pripravi — potem se je tudi prosilo, naj sklep občinskega odbora od 21. maja 1870 vsaj do 21. maja 1871 velja, da se bo vendar moglo, reči občinski odbor je „mož beseda“ ostal — pa zastonj! — vse zastonj! — Metliški občinski odbor, kterega je prvi svetovalec Gustin sklical, je sklep od 21. maja 1870 ovrge, ni ostal mož beseda in to je — mislim — babje delo, sramota za mesto, sramota za vso občino, ktera ima takove zastopnike, da kar denar sklenejo, jutri že ovržejo. Mesto hlač naj kikle natakrejo — kikle se jim bodo dobro prilegle — in potlej jim ne bo nihče zameril, če denes belo rečejo, jutri pa črno.

Opomniti moram tudi, da je bilo omišljeno, ka bo osnovanje glavne šole v Metliki kmalu na dnevni red prišlo, in da se bo takrat tudi o osnovanju dekliške šole pretresovalo. Zastonj tudi to! mestni očetje so si v glavo ubili, dekliška šola se mora odmah napraviti, če ravno bi vedeti mogli, kaj postava zahteva, ako se bočejo javne učilnice osnovati in da bode utemeljenje večkrat omenjene učilnice vsaj leto dni potrebovalo. S tem je odbor dokazal, da v njem ni duha ne sluha narodnosti, ktera ravno zdaj ves velikanski slavjanski svet giblje in mogočnost narodov v tem smislu dokazuje.

Obžalujmo takovo sramotno postopanje in izrecimo željo, da se vsem tem babjim oviram na drugi način v okom pride.

Hvala Bogu! to se je že zgodilo. Domoljubi našega mestica si hitro druge prostorije za čitalnico dobé in odmah se je preselovanje izvršilo. Božične praznike smo se že v nove prostore shajali ter tamkaj veselili in pozdravljali se na ljubem našem domačem polji. Ni se slovesno odprla naša čitalnica, ker to je le nadaljevanje poprešnje čitalnice.

Narodna stranka se raduje o vspehu novo osnovane in tako hitro v život spravljene čitalnice, nadja se, da bodo nesramne ovire njenih sovražnikov in brezdušnih nasprotnikov za vsigdar omahnile.

Opazi se, da gospod mestni župan zavoljo bolezn pri imenovanju zanimivi seji mestnega odbora ni nazočen bil in da on omenjeni sklep ni odobril temveč pobijal. Slava mu!

Jn kdo vso to opako, to zapreko in ta nemir dela,

Listek.

Besedica o „Zvonu“.

„Mortuos plango“.

Kakor je „Slov. Nar.“ že enkrat poročil, „Zvon“ z novim letom preneha. Prosté se od njega zdi se mi primérno, nekoliko besedic o njem tudi v „listku“ povedati, besedic iskrenih in odkritosrčnih.

Mali narodje bolehajo radi od dušne bolezn, ktere se pravi po nemško „kleingeisterei“, tudi „kleinigkeiten“, po slovenski „malenkostni duh“ ali „pričkanje“. Ta je tudi naša bolezen. Drug drugega poznavamo z mladih nog; vidimo si takó rekoč v obisti in v osrčja. Odtod prihaja sumnja, ka naš sosed ne more več vedeti, in bolje kaj znati in delati memo nas samih; odtod postajamo zavidni in nenavidni na vsakega, ki se više nas popnê, in nikjer ni toliko „pro rokov v domačiji“ nego pri nas. Ta bolezen nas dela sitne, preostre, malodušne in nesložne. Te slabosti že zadostujejo same vsaki resnejši naš korak v poliki takó kakor v literaturi zavreti in zaprečiti.

Te bolezn je tudi „Zvon“ umrl. Kajti pretresujmo „Zvonove“ objave in dopisovanja še takó na drobno, pravega, dotekljivega vzroka, zakaj je prenehal, ne moremo niti z „očki“ najti. „Zvon“ se ni pritoževal ni o malem številu podpisnikov ni o nedostajanju spisov, nego kar ga je „zavratno“, kakor on pravi, napadlo in mu vrat zavilo, to — je ista naša bolezen: iz malodušja prihajajoča nestrpljivost nekterih ljudi. Morebiti bi tako ali ovako izogibanje „Zv.“-ih vrednikov providneje in listu koristneje bilo; morebiti

bi od strani jemu naprotne tudi trebalo bilo več vzdržljivosti in strpljivosti; morebiti bi vrednik najboljše bil storil preziravši te zapreke in napade in čvrsto nadaljevavši svoj pot. Nijedne teh obzirnosti ni bilo; list je prenehal — v poduk lastni in ljudski; sile pa muni bilo prenehati.*

Jako bogati in obširni obseg „Zvonovih“ predelov nam kaže dušno plodnost tega lista. Najbogatejši je bil „pesni“, o kterih se sme v obče trditi, da čeravno po mislih in čustvih vse ne dosejajo prave pesniške visokosti in „klasičnosti“, ipak v vsakem oziru presejajo razve naših priznanih največjih pesnikov vso ostalo umeteljno poezijo. Med pesniki nahajamo mnogo novih, a nad „Borisa“, Levstika in Levca ne boljših. Boris ima nežno pesniško žilo, morebiti za naš čas in našemu okusu premeško, prenežno žilo; kar pa on napiše, je po narodno povedano, je globoko čutjeno in premišljeno, je mnogokrat tudi originalno izrečeno in postaja tudi mnogokrat prav klasično. Ena najlepših B. pesmi v „Zvonu“ je ona „Na Jenkovem grobu“ (str. 32.). Levstikova vila je menje nežna in tudi menje ozirna memo Stritarjeve; dostikrat je rada originalna, pa primer se jej dostikrat, da postane preostra in prerézka, tako da ene besede preveč zabolé; oblika je vselej izvrstna. Levcec je lehek in spréten v zlaganji verzov in rim; jegove pesmi imajo nekaj veselega in prijaznega v sebi, kar nas nalik čistemu planinskemu in lesovsnemu vzduhu jako ugodno navdihuje; kar nam Levcec pripoveduje in zagotavlja, je vse prirodno in lju-

*) Čujemo o tem, da premnogo mladine ni naročnine plačalo. Opominjati bode treba naše mlade ljudi, da se tacih lehkomyšelnosti odvadijo. Vredn.

beznjivo. Sploh pa v „Zvonovih“ pesnih nismo kakovih novih napravljelj in vrst poezije našli; vse se suče okoli že opevanih predmetov; nektre besede in ves način govorjenja se navadno ponavlja; vzduh, kteri dišejo te poezije, opominja nas Preširnovih poezij. Posnemanje Preširna, „Preširnov kultus“, je cilj skoro vseh teh pesni; pesniki „Zvonovi“ hočejo veljati za Preširnovi epigone, za Preširnoviče. S tem pa, da vso vrsto tega pesništva „epigonsko“, „Preširrensko“, imenujemo, povedali smo svoj sôd o njej in določili jej céno, ktera jej pristoji. —

Izmej povesi „Zvonovih“, resnih in šaljih, je „Zorin“ najumetnejša, pa hira od premeškosti in nežnosti. „Doktor Bežanec v Tožbanji vasi“ je v svojih podrobnostih večemu občinstvu slovenskemu premalo razumljiva. V „šaljivo ukovitih spisih“ je mnogo soli, pa v nekterih preveč popra, kakor je naša pripovedna literatura sploh prerada satirična, kar tudi ruskej literaturi sami ruski pisatelji očitajo. Turgenjeva in Gogoljeva slava izvira iz rezkih njih popisov temnih strani ruskega života. Objektivno-narodna je „Lipe“ (Jurčičeva), kteri pisatelj je do sedaj življenje prostega slovenskega ljudstva najvernejše narisal. „Literarni pogovori“ so premalo verni svojemu naslovu in jih obseg je širji nego napis in namera. Da je vrednik povestnico „o Vodnikovem rokopisu“ (Levstikovo) med „lepoznansko-ukovite spise“ del, proti temu, menim, bodo sôdni in pravniški protokoli lepo protestovali. Škoda je, ka ni več „pisem o Rusiji“ (Celestinovih) natiskanih; o svojih soplemenikih se najraje od svojih rojakov dajemo podučevati. Tudi eden znanstveni daljši spis je v „Zvon“ svoj pot našel: „Pravi vzroki

kdo je vsega tega kriv? To je po glasu narodnjak a v istini kukavica, sejavec zmajevega semena, razdražljivosti, strasti, pristranosti, nemira in krivec kaljenja javnega miru.

Bog se ga usmili daj mu pravo pamet in popelji ga na pravi pot poboljšanja.

Politični razgled.

V Pragi so ustavoverneži sklenili, naj se Galicija popolnoma izpusti iz cislajtanske zveze in iz upravnega organizma avstrijskih dežel. Galicija bi postala po receptu teh gospodov popolnoma samostojna in bi se imele poprejšje natanko določiti nekatere zadeve, ki bi jej vendar še skupne ostale in pa bi morala posebna narodnostna postava Nemcem kot 3. narodnosti na Galiskem zagotoviti popolno narodno ravnopravnost. V ustavovernih krogih je mnogo veselja vsled tega sklepa, ker si obetajo; da bode ustavoverna stranka v državnem zboru v prihodnje zopet postopala po enem programu. — Dr. Herbst je pisal v nemšk list v Pragi dru. Giskri političen mrtvašk list. Zavist med tema gospodoma je tolika, da se še zdaj javno pobijata. Pa tako hitro ne bode nobenega še konec, kakor mačke ne, če tudi 9krat raz strehe pade.

V vojni krajini se je raznesel glas, da se ima vsa krajina vreči v državno zvezo z Ogersko. Cislajtanska delegacija samo skrbeča za svoje „nemške“ dežele noče nobenega krajcarja votirati za upravo krajine, ravno tako Ogerska noče ničesa dovoliti, dokler krajine popolnoma ne dobi v svojo oblast. Delegacije imajo lahko govoriti o dovoljevanji proračuna za krajino, o kateri je notorično, da lahko iz svojih dohodkov opravlja vso svojo upravo in da čez to še plačuje v splošno blagajnico. Da se pri tem preustrojanju čisto nič ne misli poprašati krajina sama, to se pri naših svobodnostnih razmerah umeva samo ob sebi.

Pruski kralj se je nečakaje na dovoljenje bavarsko že uradno začel imenovati nemškega kralja in tudi se že rabi uradno ime „nemško carstvo“.

Prusi se vsaj na videz pripravljajo, kakor da bi hoteli streljati na Pariz, dasiravno strokovnjaki trdijo, da je to nemogoče. En uspeh zdaj imajo: Francozi so zapustili višine avronske, a odpeljali vse topove. V Parizu so vsled tega žalostni, vendar trdno namenjeni do zadnje kaplje se boriti in zopet pričeti ofenzivo. Zima

zdaj na obé strani dela mnogo ovir, ker se francoski svobodni strelci ne morejo gibati in ker Prusi v trdno zmrzneni zemlji ne morejo kopati okopov. Sicer pa se stanje Francozov vedno zboljšuje. Na Loari in v zapadu naraščate dve novi krepki armadi in se množite od dne do dne. Že danes imajo 24 korov na bojišči in v kratkem jih bodo imeli 30. Princ Friedrich Karl je že zdaj preslab, da bi mogel kaj početi proti fr. generaloma Chanzy in Bourbaki, in pride v velike zadrege, kader Francozi stopijo v ofenzivo. Nemški časnikarji že zdaj vidijo pred seboj pogubo nemške loarske armade. Sploh so začeli tudi grajati že vso nemško taktiko, ki vse svoje moči zbira okolo Pariza in vsi priznavajo, da bi bilo Nemcem toliko kakor nič pomagano, ko bi se Pariz tudi udal, ker bo francoska armada naslonjena na morská mesta svoj upor tem krepkeje nadaljevala. Po zadnjih poročilih je Bourbaki svoje operacije z nova začel in se obrnil proti nemškemu generalu Werderju, ki je v hudih stiskah. Isto tako se poroča o Faidherbu, da proti Nemcem maršira. Torej je prihodnje dni pričakovati važnih, morebiti odločivnih bitek.

Zadnji dan preteklega leta je bil prišel italijanski kralj prvokrat v Rim. Telegrami poročajo, da je bilo vse mesto razsvetljeno in da je vesela množina kralja navdušeno pozdravljala. Kralj je 200.000 frankov daroval nesrečnežem, ki so bili vsled povodnji oškodovani, v isti namen je podaril vse denarje odločene za slavnostni njegov sprejem v Rimu. 1. januarja je potem kralj zopet odpotoval iz Rima.

Novi španski kralj že prve dneve ni srečen. Prim je umrl; zarad tega je odpadlo mnogo svečanosti pri njegovem sprejemu. Po mestih se bojé, da bode ljudstvo delalo nemir in vojni minister je neki zasačil veliko zaroto, namenjeno proti vsem nasprotnikom republike. Novi kralj je bil v Kartageni prav hladno sprejet; v ponedeljek je prišel v Madrid.

O rumunskem vprašanju se brzojavlja iz Carigrada: Uradno novinarstvo ostro graja prizadevanje Rumunske, in dokazuje, da rumunski koraki ne morejo imeti družega uspeha, nego da bi podonavski kneževini padli ali Avstriji ali Rusiji v last. Ti listi trdijo, da bi si Turška hotela in vedela svojo vrhovno oblast nad omenjenima kneževinama tudi potem še varovati, ko bi ju hotela vsa Evropa podpirati pri njenim prizadevanju po popolni državni samostalnosti.

francozke revolucije“, kateri nam ono dóbo s strogo historijskega stajališča odpira in razkazuje, za kateri poduk g. Šuklje-ju zahvalnost dolgujemo. Nekoliko več takovih, najme znanstvenih spisov, a nekoliko lože in proščje napisanih nego je ravno omenjeni, nikakor ne bi našemu občinstvu bilo v škodo. Kajti globokejšega poduka, če tudi o že za znane proglašeni predmetih, nam je vsem živo treba. Pravi biseri, v vsakem oziru, so „obrazi iz narave“ (nam se beseda priro da pravilnejša vidi) iz peresa g. J. Ogrinca, na ktere posebno pozornost obračamo. V njih se (po primeru znamenitega Tschudi-ja in Brehm-a) življenje v živej prirodi v prekrasnej besedi in s čudovito resničnostjo narisuje.

O prozi „Zvonovej“, posebno o nekterih Stritarjevih „lepšem“ spolu namefjenih spisih, smejemo to sodbo izreči, da naša literatura do zdaj tako lepih ni imela. S Stritarjevimi spisi je v našej prozi nov korak storjen; ona je elegantna, višim krogom namenjena, „gospodska“. To je edino sredstvo, v više kroge našo literaturo vvesti. V tem oziru je našej literaturi novo polje pokrčeno; g. Stritar je s svojimi „parfimiranimi“ spisi slovensčini dveri v lični gosgojinski „boudoir“ odprl, in ravno on je bolje vseh naših dosedanjih pisateljev sposoben, jo tam udomačiti. Se ve da so „pasji pogovori“ grozen ulični krik nasproti finemu salon-skemu tonu Stritarjevemu. V „Zvonu“ se družijo po takem načinu čudni glasovi in čudne govornice, in s časoma bi se bil moral na eno ali na drugo stran odločnejše zagibniti.

„Slovenski glasnik“ je svojo zadačo dobro izvrševal; med „oznanili“ je ono „Gospodom noročnikom

Pavlihe“ nekaj več nego „oznanilo“; slabo avgustovo vreme letošnjega leta je očitno delovalo na g. Levstika. V teh „oznanilih“ je tudi nekoliko preveč žalostink in gnjev, in kakor sem že pri drugej priliki opomnil: ko bi svet res taka „dolina solz“ bil, kakoršen se v nekterih „Zvonovih“ poezijah in „oznanilih“ popisuje, tedaj se gotovo ne bi splačevalo, niti peresa za-nj omočiti. Čudno je pri vsej tej tužnosti edino to, da si jih malo želi iz te „doline solz“ ubežati, in vsaki rad v njej ostane, dokler le more. Te dušne bolezni, za katero Slovenci niti pravega imena nimamo, pri nas zares ni treba rediti in pomnoževati, ker je — domišljeno bolenje, nam pa je zdravih čuvstev in veselega, čvrstega delovanja treba; grobu itak vsi nehoté zorimo. —

Konečna naša sodba o „Zvonu“ je: škoda je, ka preneha; jegova beseda je skoz in skoz pravilna, krasna, posnemanja dostojna; jena poezija je izbrana in ima vsaj prednost umeteljno; nekteri prozaični spisi so naši literaturi novi pot odprli in so zares „lepозnanski“, in pri izogibanju nekterim blodnjam bi list lahko še živel, rastel in cvetel! Ali vrednik mu je drugo osodo odločil, katero izrazujemo s žalostnimi besedami: „Mortuos plango“.

Ako dobre strani „Zvonove“ jegovim slabostim primerimo, najdemo dobre v večem številu, in tedaj ne potrjujemo končnega gesla vrednikovega, katero na preveliko smernost in skromnost kaže, temveč mu z dobro vestjo kličemo: *Annum non perdidisti, amice!*

V Mariboru 18. decembra 1870.

Janko Pajk.

Razne stvari.

m. (Ljubljansko okrajno šolsko svetovalstvo.) Naši nemčurji Dežman, Pirker, Suppan i. dr. se pri vsaki priložnosti na novo — blamirajo. Kaj beremo nedavno v „Tagblattu“ od okrajnega šolskega sveta za Ljubljano, v katerem so udje ravno omenjene nemčurske velikosti in ki je menda edini med novimi šolskimi uradi te vrste na Kranjskem z nemčurškim obrazom? Ta okrajni šolski svet pravi, da deželno šolsko svetovalstvo za Kranjsko ni kompetentno pri določevanju učnega jezika v kranjskih ljudskih šolah. Te nemčurje jezi namreč najnovejši ukaz kranjskega d. š. svetovalstva, da ima biti slovenski jezik učni jezik v vseh ljudskih šolah pa Kranjskem, razun kočevskih šol in na Fužinah na Goranjskem. Ne vemo, ali ljubljansko okrajno šolsko svetovalstvo ne pozna §. 51. učnega in šolskega reda od 20. avg. 1870 in §. 6 splošne postave za ljudske šole od 14. m. 1869, ki dajeta deželnim šolskim svetovalstvom pravico, da določujejo, koliko naj se v drugem deželnem jeziku v ljudskih šolah podučuje. O prvem deželnem jeziku kot učnem te postave prav za prav še govore ne, ker se že samo ob sebi razume, kateri jezik mora biti učni jezik; pa vendar je v teh paragrafih zapopadena pravica, da deželni šolski svet more določiti, ka drugi deželni ne sme biti učni jezik. Mogoče je pa tudi, da seljubljanski okrajni šolski svet v svoji nemčurski večini in ošabnosti ne briga za take paragrafe obče veljavnih postav, ki so našemu narodu na prid, in da se rajše zopet enkrat pred svetom — blamira!

* (Od ravnateljstva mariborske gimnazije) smo dobili sledečo izreko, katero tiskamo brez popravkov in dostavkov: „Ravnateljstvo c. kr. Mariborske gimnazije, vsled nasprotnih poročil v javnih listih, po zvestem pozvedovanju in v naj popolnejšem soglasju učiteljskega zbora izreka, da profesorji nemške narodnosti niso ščuvalno proti učencem slovenske narodnosti govorili in zato tudi v nobeno disciplinarno preiskavo prišli niso. Iz tega sledi od sam sebe, da je ono iz tega sklepano sumničenje proti štirem profesorjem slovenske narodnosti popolnoma brez temelja.“

* (Napoleon) je francoskim vojakom, ki so v Draždanu zaprti, poslal 5000 frankov podpore. A poslali so mu jih nazaj in poročili, da rajši od lakote umró, nego da bi od tacega človeka kaj vzeli. — Sploh se med ujetimi vojaki pokazuje jako domoljuben duh in Prusi, ki so mislili s temi ljudmi Napoleona nazaj na prestol tirati, spoznavajo, da so se motili.

* (Vranska národna čitalnica) ima 8. januarja 1871 občni zbor s sledečim načrtom; 1. govor, 2. poročilo tajnikovo, 3. račun za drugo čitalnično leto, 4. volitev odbora in predsednika, 5. naveti posameznih udov. Začetek ob 5. uri zvečer. Vsi čitaničarji se uljudno vabijo, naj se tega zbora vdeležijo.

Odbor.

Narodno gospodarstvo.

Iz Šmarja, 27. decembra. (Okrajna založnica.) Odbor, ki je bil od okrajnega zastopa izvoljen, da se posvetuje o pravilih okrajne založnice, je že imel sejo in se zedinil o glavnih vodilih, po katerih naj bi se ustanovil ta za naš okraj silno važni zavod. Garancijo bode prevzel celi šmarski okraj z 6000 gld. in okrajni zastop bo 1000 gld. takoj vložil brez obresti v društveno denarnico. Zato pa bo tudi vse vodstvo si pridržal okrajni zastop in bo on v občni seji izvolil društveni odbor 9 udov. Založnica bo ob enem tudi hranilnica in torej imela dvoje vrste udov: 1. društvenike, ki plačujejo enkrat za vselej 1 gld. vpisnine, potem pa po 2 gld. na leto. Vpisnina pripada rezervnemu fondu, letna plača pa ostane lastnina društvenikov in dobiva obresti. Izposojila na menjice ali na zastavljene reči le društveniki dobivajo. 2. podporniki, ki svoje denarje na obresti vlagajo v društveno denarnico, ter jih smejo vsaki čas nazaj vzeti, kakor je to pri hranilnicah navadno.

Posojila se bodo dajale:

1) na hipoteke po pogojih pri hranilnicah na-

vadnih. La cenitev hipoteke bo sam društveni odbor preskrbel;

2) brez hipotekarne varnosti na menjice in sicer:

a) brez zastave, če sta žirant in akceptant dosti zanesljiva moža. Tu bo moralo društvo jako previdno ravnati, da ne zabrede v škodo;

b) na zastavljene stvari:

1. kreditni papiri, srebro in zlato;

2. premakljivo blago (fahrnisse), kakor žito, vino itd.

Okoli te točke se je najbolj sukala debata, kajti društvo si nalaga s tem veliko težav in dosti sitnob. Najeti si bo moralo magacine in kleti in vsa manipulacija, ki bi sicer lehka in nagla bila, bo težavna in zamudna. Na drugo stran pa se je poudarjalo, da je ravno ta točka temelj razvijanja in napredka celega društva. Kdor pozna naše kmečko ljudstvo, ta sprevidi, da na menjice brez zastave denar izposojevati, bi imelo posebno s začetka ta nasledek, da bi se skoro vsaka menjica morala protestirati. Če pa društvo vzame za zastavo premakljivo blago, potem v prvi vrsti svoje denarje na zastave izposojuje in še le v drugi vrsti na

menjice brez zastave. Pri zastavljenem premakljivem blagu bo odbor odločil, ali ga vzame, koliko in kako dolgo da nanj posojuje. Tudi se bodo po poprej nanaženem tarifu plačali mali magacinski stroški i. t. d. Če se zastavljeno blago po odločenem času ne reši, se po javni dražbi proda, in kar se je čez dolg in stroške skupilo, to se zastavljavcu povrne. Društvo bo pa tudi kupčijo z vinom in žitom v tem okrajih lahko pospešilo, kajti kdor eno ali drugo zastavi, mora tudi povedati ceno, po kateri društvo zastavljeno blago tudi pred časom zapadnega dolga sme prodati. Na ta način bo imelo društvo lahko večo zalogo z vinom, in kupčevalci, ki morajo zdaj od vasi do vasi letati, bodo vedeli, kje več vina skupaj lahko dobijo in po isti ceni, po kateri bi ga po zamudi časa in truda morali iskati v postranskih kotih.

Društveni odbor bo sestavljen iz 9 udov, ki izmed sebe volijo ravnatelja, namestnika, denarničarja, kontrolorja in tajnika. Vsi svoja opravila brez plače opravljajo, vendar sme okrajni zastop po društvenih razmerah poslednjim trem privoliti nagrade ali pa najeti posebnega uradnika.

Čisti dobiček pripada rezervnemu fondu, dokler ta ni zrastel do 10 % vseh vložnin. Potem se porabi za občno-koristne namene.

Ta pravila se bodo predložila okrajnemu zastopu, ki bo v ta namen v kratkem imel občni zbor; in upati je, da zastop privoli garancijo prevzeti, ker bo tudi o porabi dobička on odločil.

Dunajska borsa 2. januarja.

Enotni drž. dolg v bankoveih . . . 56 fl 70 kr
Srebro 121 „ 75 „
Napol. 9 „ 97 „

Razprodaja
suknenega, platnenega in družega manufakturnega blaga

v prodajalnici

Henrika Skodlar-ja

na velikem trgu v Ljubljani.

(5)

Josef Weiss,

lekarnica „Zum Mohren“ na Dunaji, mesto, Tuchlauben, Nr. 27 priporoča čestitemu občinstvu naslednje predmete:

(Po pošti se blago razpošilja le če se priloži 15 kr. a. v. za ambalažo).

Pâte pectorale. Od lekarničara Georgé na Francoskem. Prsne table zoper hripo, kašelj in zagrljenost. Cena ene škatlice 70 nkr. Če se vzame 12 škatlic, se odpusti 25 procent.

Algontine. (Zobna voda, ki na hip vstavi bol.) Do sedaj edino skušeno sredstvo proti zobobolu; pomaga hipoma in nima v sebi nikakoršnih ostrih ali kislih tekočin, tedaj se tudi za otroke rabi. Sklenica 70 kr. — Pri 12 sklenicah se 20 procentov odbije.

Kilno mazilo. Posebno dobro za kilo (modron); napravlja in priporoča dr. Krüsi, praktični kilni zdravnik v Basel-u. V pušicah iz kositarja s popisom vred. Cena 3 gld. 50 sold. a. v.

Olje za lase iz kina-skorje, da se pomnože in krepijo lasi. Škatljica 87 kr. a. v.

Balzam za ozebo, v lončkih po 50 kr. a. v., kateri tudi pri zastaranih ozeblinah kolikor mogoče hitro bolečine utolaži in popolnoma ozdravi; po mnogoletnih skušnjah si je pridobil ta priporočljivi pripomoček občno zadovoljstvo.

Štupa za kašelj in hripo. Dr. Quarin. Izvirne škatle po 65 kr.

Olje iz toričnih (Kletten) korenin.

za lase; v sklenicah po 40 kr., dvanajstorka 25 procent.

Seehofer-jev ogerski balzam za rane in zelodec. Ta balzam je že nad 40 let obče priljubljen zaradi svojih izvrstnih moči in nizke cene. Sklenica z navodom 40 kr., dvanajstorka 20 procent ceneja.

Tablice za gliste od dr. Callon-a. Te tablice se priporočajo kot gotov pomoček proti glistam. So prav prijetnega okusa, in se daš otrokom igraje. V škatljicah z navodom 40 kr., dvanajstorka 20 procent ceneje.

Cachou aromatisé za to, da ne diši slabo iz ust po puhanji tabaka, po jedi, vinu, pivu ali drugih močnih pijačah; neobhodno potreben, kadar se ima iti v oblikane družbe, v gledišče, na ples, v saloon itd. Ti cachou obstoje iz čistih, zdravju celó neškodljivih rastlinskih delov, in obvarujejo zoba, da ne gnijejo in ne bolé. Vsakokrat kadar se hoče ta pripomoček rabiti, vzame in zveči se ena kroglica (pila), in neprijetni duh je zginit. V škatljicah po 70 kraje. (soldov).

Pristno (pravo) olje iz turinovih jetter napravljeno. Priznано je to olje kot naj-

boljše zdravilo za vse prsne in plučne bolezni. Sorte je izvrstne in čistega okusa; sklenica po 1 gld. in 1 gld. 80 kr., dvanajstorka 25 procent ceneja.

Francosko tekoče barvilo za lase, barva vsakoršne lase, kakor kdo hoče, črno, rjavo ali belkasto in sicer v 10. minutah stalno; moč tega barvila je že obče znana in ne potrebuje priporočanja. Priprava za barvanje, to je, 2 ščeti in 2 skledici, 50 kr. Ena sklenica razpuščenega barvila za lase 2 gld. a. v.

Esencija za oči dr. Römerhausena, za obvarovanje in zboljšanje vida. — Ena sklenica s podukom vred 3 gold.

Augsburška živeljna tekočina (Lobensessenz) od dr. Kiesow-a. Se posebno priporoča proti trajajočemu telesnemu zaporu, slabemu prebavljanju in zlatej žilici. Skleničica z navodom 50 kr. in 1 gld., dvanajstorka v izvornih malih zabojih 25 procent ceneja.

Eau de Botot. Aromatična ustna voda, izvrstno in obče priljubljeno sredstvo, kedar zobje bolé, gnijó, ali iz ust smrdi. Sklenica 50 kr.

Ess-bouquet, jako fina vonjava za robce in perilo sploh. Cena sklenici 1 gold.

(6)

(10)

Papirji, obiskalnice, pečati in druge pisne priprave,

najbolje blago po sledeči prenski ceni.

Geslo kupčije: Tudi za malo denarja se lahko kupi dobro blago.

Francoski papir za pisma

v katero se zastoj vtisne vsako ime, črke in krone.

100 listov osmike, fini, beli . . . gld. — kr. 45
100 „ angl. rebrastega ali liniranega „ „ „ 65
100 listov rebrastega v vseh barvah „ „ „ 75
100 listov četvorke, fini, beli „ „ „ 85
100 „ angl. rebrastega „ „ „ 1 „ —
100 listov zavitkov, osmerke, beli „ „ „ 50
100 listov zavitkov, osmerke, rebr. močan papir „ „ „ 50
100 listov zavitkov, pisanih rebrastih „ „ „ 55
100 listov zavitkov, znotraj ostekljenih „ „ „ 60
160 listov zavitkov, za četvor-ko, rebr. močan papir „ „ „ 65
Dve lepi črki s krono v običnem barvotisku veljati na 100 listih 30 kr., za 100 zavitkov 30 kr.

100 obiskalnic

na dvojno lakiranem papirju, najfinejši kamnotisk, najnovejše pismenke, 1 gl., ravno take, fineje, s črnim tiskom 50 kr.

Jeklena peresa

Regulator-peresa za vsako roko in papir, 12 peres . . . kr. 24
12 angleških, najboljših 12 vrst . . . „ 10
12 ducentov (1 karton) omenjenih vrst „ 80
12 „ Aluminium-peres, proti rji zavarovani „ 80
1 ducent kavčukastih peres, po svoje izvrstnih „ 10
1 ducent svinčnikov, dobrih, kr. 10, 15, 25, 35, 45.
1 ducent peresnih ročajev, kr. 10, 15, 25 30.
Jako spretni so novi mašinski svinčniki: ni jih treba ostriti, tudi se ne lomijo, 1 svinčnik v les vdelan 10 kr., v kost 15 kr., 1 svinč. s peresnim ročajem in nožem 90 kr., 1 kapsula s tekočino za 3 mesece 10 kr., 1 kos union-radir-gumi za svinec in tinto 5 kr.
Najlepše izrezani pečati s krasno pisavo. 1. pečat z 2 črkama s finim držalom 50 kr., krona velja 30 kr., cela imena po ceni.
Preše za visoko iztiseni tisk z imenom lepo delane f. 2.80, 3.50.
Stampilije s kositarjevo škatljo, mastjo in ščetom 4 f. 50.
Najnovejše stampilije samo o makalnice napravijo 1000 iztisov, ako se mašina samo enkrat namoči, najprikladnejše za

pisarne in urade, 1 šk. z najfinijem izrezom 6 f. 50.

Nepokončljive elastične tablice za računanje po 5, 10, 15, 20 kr.

Najlepše karte za godin gratulacije, krasno izdelane po 5, 10, 15 kr., posebno lepe z vedno dišečo blazinico po 20, 30, 40, 50 kr.

Pisne mape

majhne, osmerne brez oprave s zaporico f. 1.20, 1.50, 1.80. Take z vso opravo po f. 2., 2.50. Zunaj in znotraj umetno izdelane po f. 3.50, 4., 4.50. V veliki četvorki brez oprave po f. 1.80, 2.50, z vso pisno opravo po f. 3, 3.50, 4. Umetno izdelane po f. 4.50, 5, 5.50.

Pečatne marke za pisma, ktere so zaradi svoje priročnosti, cene in varnega zapiranja boljše, nego oblati in vosek, najlepše delo z vsakojako firmo, grbom, imenom, monogramom, 500 mark po gld. 1.20, 1000 mark gld. 1.80.

Papeterije.

Lepo oskrbljen zavoj, napolnjen z raznimi krasnimi papirji po 25, 35, 50, 60, 80 k., gld. 1.

Praktično dober kup darilo je nova pisna garnitura iz vlitiga bronza, sestavljena iz 10 kosov: 1 tintnik, 1 peresni ročnik, 1 peza, 2 pisna svečnika, 1 termometer,

1 ročen svinčnik, 1 škatlica za netilo, 1 obrisalo, 1 obešalo za kiné ali uro. Vse prav krasno izdelano in velja samo 3 gld.

Najbolje črtavno orodje.

1 škatlica 80 kr., gld. 1, 1.20, 1.50; 1 škatlica popolna gld. 1.80, 2.50, 3. 1 črtavnik 30 kr., 1 cirkelj, majhen, 30 kr., velik 40 kr. Globusi po 50, 80 hr., gl. 1, 1.50, 2, 3. Škatlice s tušom, napolnjene z najlepšimi medeninimi barvami po kr. 30, 50, 80, gld. 1, 1.50, 2.

Listnice

lepe po kr. 10, 15, 20, v usnji kr. 25, 35, 50.

Najfinejši pečatni vosek z vonjavo, rdeč po kr. 8, 10, izvstven v raznih barvah po 10 kr.

Novo iznajden tintni prah, kteremu je treba samo vode primešati, da se dobi najbolja leskeča tinta; škatljica po 20 kr.

Izgledi za navadne in kaligratične vaje v pisanji dobri za učitelje in učence. 1 šest male oblike z 12 pis. kartami velja 10 kr., 1 šest velike oblike s 30 krasnimi pisavami 65 kr. — Izgledi hitro naučiti se risanja, najnovejša metoda, za začetnike in diletante v različni izbirk 1 šest 10, 15, 25 kr.